

I

*Mihai Viteazul – Capul ce se pleacă,
sabia nu-l taie*

Când am ajuns în pod, Sergiulică, nu-mi venea să cred ce vraște! Sigur nici tata nu s-ar fi descurcat printre atâtea cutii și vechituri! Cred că Bunucul și le pusese în vreo ordine, dar între timp, cu borcanele mamei, cu sacii de plastic în care tot îndesaseră hainele nepurtate cu gândul de a le da la săraci, cu jucăriile rămase de la mine și de la hăbăucul de Filip, frati-miu² (sper să mai crească puțin și să se coacă, pentru că mă înnebunește cât e de țâcă) și cu alte și altele, era o harababură de nedescris. Dar știam sigur că trebuie să fie pe acolo pe undeva și era PEEERFECT momentul; acum cât erau ai noștri plecați puteam cotrobăi în voie. Mă cam enerva țâcă, se smiorcăia întruna lângă scară, pentru că îi interzisesem ferm să urce și el; asta mi-ar mai fi lipsit, să pățesc vreun pocinog!

Ei, și m-am pus în grabă să răstorn saci, să mă uit în dreapta și în stânga, mi-am zis că ar trebui să mă uit în lada unei canapele vechi – sigur era de pe vremea bunicului Bunucului! –, m-am chinuit să-i ridic partea aia de lemn cu tapițerie pe care stai – habar n-am cum îi zice – de era să mi-o scap pe picior, dar nu era nimic în ea și abia apoi, cap

² prof. Gramatescu – mă îngrijorează încă de la început felul în care acest autor-copil folosește în scris expresii de limbaj colocvial, oral. Corect ar fi fost să scrie fratele meu.

sec ce sunt, mi-a trecut prin gând că ar trebui să mă uit mai întâi pe rafturile de sus, care urcau pe perete până hăt! la tavan! Yes!, am găsit acolo cutia de care-mi zicea Bunucul, erau în ea vreo 10-15 caiete cred, poate și alte chestii, nu m-am uitat prea atent la început, m-am pus pe canapeaua aia veche, de s-a și ridicat un nor de praf din ea, și am început să le răsfoiesc. Deci fii atent, că nu știu cum să-ți zic să mă înțelegi și să mă crezi, Bunucul se pare că la școală SCRIA (!) în caiete ceea ce îi spunea profesorul! Ascultă-mă bine, că nu sunt basme, n-ai decât să crezi că inventez! În primul caiet erau tot felul de formule de matematică, cred că învățau ceva teoreme vechi de când lumea, de-ăsta m-am plictisit după vreo două pagini. Al doilea era de istorie! Buuuuun! Imaginează-ți, ISTORIE scria clar pe caiet, iar înăuntru despre tot felul de chestii care claaaaar erau din trecut! Că nu cred că inventa! Așa! Hmmm... nu știu cum să îți explic, parcă erau niște lucruri întâmplare cândva și pe care le învățau cică să nu uite trecutul și să înțeleagă cum s-a ajuns în prezent! HAAA HAAAHAAA! M-am distrat la faza asta, dar a trebuit să fug să arunc o privire la parter, pentru că țacă începuse să se smiorcăie tare lângă scară. I-am zis să mai aibă răbdare puțin, că apoi cobor și îl las să se joace cu consola wi-ki cea nouă pe care mi-a luat-o tata săptămâna trecută, de ziua mea.

M-am întors repede la cutie, mă temeam să nu vină ai mei să mă găsească cocoțat în pod, plus că nu eram sigur că nu s-ar enerva și pentru că răscoleam printre lucrurile Bunucului. Săracul Bunucul, eram sigur că doar mie îmi spusese despre caietele acelea și mi s-a făcut așa dor de el dintr-o dată, uite că-s trei ani de când s-a dus. Iar eu numai acum am reușit să pun mâna pe ele!

Hai PAAA, Sergiu dragă, te las acu', trebuie să fug repede să mănânc, tot mă strigă mama din bucătărie, dar îți scriu

măine mai departe, n-o să-ți vină să crezi, pe cuvânt, ce încurcături și ce complicații am să-ți mai povestesc!

Pa!!!!!!! din nou,

Răzvan

P.S.

Cred că mi-am dat seama: pe vremea Bunucului nu învățau la școală chestii de-astea ca noi, cum să folosești aparatura și tehnica, ce înseamnă să lucrezi într-o bancă, dezvoltare personală, orientare urbană, fix-ecometrie, virtualografie, widgetologie etc.! Învățau mai puțin practic și mai ales teoretic... un fel de materii!

Azi la școală a fost PLICTISEALĂĂĂ... Asta și pentru că nu mai ești tu aici; de când te-ai mutat în orașul acela (ce nume complicat are, pffffff), mă plictisesc des, mai ales în pauze. Noroc că m-am distrat puțin pe seama Ioanei, care își dădea ochii peste cap în timp ce fițoasele alelalte¹ îi admirau noile botine roz, pe care, accidental, desigur, am vărsat paharul cu apă. Să o fi auzit cum a țipat de ciudă!

Buuuun, cum îți spuneam, mă apuc eu să citesc chestia asta, ISTORIE. Să știi că e ciudat. Îți imaginezi, pe vremea lor, scriind cu mâna, ce greu era să citești hârtiile alea, dacă nu era scrisul tău!? Cred că profesorii erau cam enervați. Îți dai seama, să tot descifrezi alt și alt scris!!! Nici Bunucul nu scria foarte frumos, așa că mă chinuiam uneori la câte un cuvânt. În orice caz, mi se pare ciudat în continuare că îi interesa trecutul, să îl cunoască, să îl învețe! Nu e mai simplu pentru noi că trebuie să învățăm numai despre prezent? Și nu e mai simplu să nu fie necesar să mai scriem cu mâna, ci doar să vorbim, iar cuvintele să se scrie singure pe pagina virtuală?

Ei, în caietul acela, unde îl deschisesem, era vorba despre un tip viteaz, așa zicea Bunucul, Mihai îl chema. Cred că

¹ prof. Gramatescu – forma corectă este celelalte. Acest tânăr scrie cu greșeli de ortografie, fapt care dovedește că nu este destul de instruit la vârsta sa!

Bunucul era foarte impresionat de el, sau avea probleme cu ortografia, pentru că mereu scria Mihai Viteazul, de parcă vitejia ar fi putut fi numele lui!

Tipul ăsta cică ar fi trăit cândva, între 1558 și 1601! Îți dai seama? Nici nu cred că aș putea să număr în sens invers anii de acum până atunci! În fine, se pare că ar fi fost un fel de președinte! Bunucul îi zicea *voievod* al unei bucăți din România, care se numea Țara Românească. Și-apoi, în anul morții lui Mihai, Bunucul scria că a condus încă două bucăți, Transilvania și Moldova (ai mai auzit de ele? Mă tot minunez!). Eram năuc, nu prea pricepeam cum adică, țacă iar începuse să se smiorcăie și mă amenința că mă spune la tata, dar mă preocupa gândul că țara era împărțită așa pe bucăți, și îmi plăcea de tipul ăsta, Mihai Viteazul cum îi zicea Bunucul, pentru că reușise să lipească mai multe bucăți la un loc (ca un fel de puzzle, îmi imaginez). Și, cum stăteam așa pe gânduri, am început să îmi scarpin o mică tăietură pe care o aveam la degetul arătător și care mă irita îngrozitor, pentru că mă înțepasem într-o capsă a ambalajului consolei, grăbit să o desfac; și, neatent, am trecut cu degetul peste scrisul bunicului. Și atunci... fii atent Sergiu, să leșin nu alta...

Îți mai scriu mâine, că acum vine mama să mă controleze la teme și încă nu am învățat cum să folosesc ultimele funcții ale iThink-ului 6 pe care ni l-au prezentat azi la școală!

Paaaaaa, Sergiu,

Te salută prietenul tău, Răzvan!

Azi am luat un 7, pentru că nu știam foarte bine care e modalitatea de calculare a orei în Asia. Nu e prea grav, mai am un 9. Dar să îți spun mai departe ce complicație. Tot gândindu-mă la Mihai Viteazul ăsta, cum scria Bunucul despre o luptă pe care o dusesse undeva unde trăiau niște CĂLUGĂRI², așa am înțeles eu, Călugăreni cică, m-am apucat, așa, de nervi sau de plictis sau de preocupare, ce știu eu, să-mi răcâi cu unghia înțepătura de ieri și, la naiba, am rupt pojghița și iar mi-a dat sângele; am vrut să mă șterg pe hârtia caietului, că dacă mă prinde mama murdărindu-mi încă o dată pantalonii cei noi nu știu ce-mi face și...

era cât pe-aci să mă calce în picioare un cal, m-am trezit într-o mulțime agitată, oamenii se învălmășeau și zbierau, caii parcă își ieșiseră din minți și nechezau ca nebunii, în vreme ce stăpânii lor încercau fără succes să îi liniștească, caii aveau spume la gură, cred că alergaseră, nu glumă, iar acum nu se mai puteau opri din gâfâit. MY GOD, mi-am zis, ce să fie asta, unde am nimerit? Am crezut mai întâi că am nimerit într-un *dreamspace*, dar cum? Doar nu aveam credit pentru asta și, în plus, nu era posibil să accesez nimic din pod, cu conexiunea asta groaznică! Ce demență! Și m-am tras repede mai într-o parte, pe cât posibil,

² acad. Dexolescu – acest copil cu imaginație bogată inventează explicații etimologice care nu au legătură cu realitatea.

nu că m-ar fi băgat cineva în seamă. Am văzut undeva în apropiere niște tunuri ca alea de jucărie ce le vedeam prin magazin când eram mai mic, dar ăstea¹ erau parcă adevărate, ditamai tunurile de fier, m-am furișat repede înspre unul și am încercat să mă ascund în spatele lui, gâfâind, să mă lămuresc ce se întâmplă. M-am gândit că o fi vreun carnaval sau, mai degrabă vreun CIRC, pentru că unde ai mai văzut tu, Sergiulică, atâtea animale la un loc (e drept că erau numai cai) și, mai ales, așa costume CIUDATEEEE!? Parcă era de halloween, doar că nu era niciun copil, numai adulți!

M-am așezat în spatele unui tun și pe când să-mi trag și eu puțin sufletul, numai ce mă zgâlțâie de umăr o mână vânjoasă și aud cum strigă cineva la mine:

— Ei, copile, ce cauți tu pe aici?

Spune și tu, ce să-i fi răspuns, mai întâi că nici nu știam unde mă aflam!? Așa că mi-am băgat capul între umeri, îndesându-l cât mai adânc; recunosc, îmi tremurau picioarele de frică, iar omul ăsta mi se părea înfricoșător: avea o barbă neagră și deasă, clar că nu văzuse în viața lui aparat de ras, avea niște cizme până peste genunchi și, un fel de capsulă cu ȚEPI² îi atârna legată de curea! Am încurcat-o, mi-am zis!

— Cum ai ajuns tu aici, copile? Bine că n-ai pățit ceva! În toiul luptelor, numai un copil ne mai lipsea! Ia spune, cine ești și de când ne urmărești?

— Răzvan sunt, dar de urmărit nu urmăresc pe nimeni (deși, m-am gândit, de vreme ce citisem cu atâta atenție încât ajunseseam aici, poate că urmăream, totuși, ceva!?). Și habar nu am unde mă aflu, eu doar m-am trezit aici!

¹ prof. Gramatescu – forma corectă: *acestea*. De altfel, face și alte greșeli. Oț, ce copil superficial...

² cercet. Istorescu – este vorba despre *buzdugan*, o armă utilizată în Evul Mediu, care putea avea diferite forme sau mărimi, în funcție de necesitățile luptei, de înălțimea și greutatea soldatului care o folosea, de utilizarea în lupte pedestre sau de la înălțimea calului.

Apoi mi-am zis că dacă el mă ia la întrebări, aş putea să îl întreb și eu câte ceva!

— Dar ce e aici, circ? Sau carnaval? Și despre ce luptă vorbești, domnule?

— Ei, domnule, domnule! Ce domn? Domn e doar Mihai Vodă, copile! Eu sunt Dan! Și ne-am retras aici după ce am luptat cu oastea otomană la Călugăreni! Copile, începi să mă cam obosești și mi se pare că ești cam dubios², ai haine ciudate³ și vorbești de parcă ai fi din altă lume! Ia spune, unde-i taică-tu?

HAI, mi-am zis, acuși, acuși mă spune tatei! Mă treceau deja nădușelile! Dar cum să mă spună, dacă sunt la Călugăreni, pe timpul lui Mihai Viteazul?

— Tata-i la serviciu și eu nu sunt de pe aici! În ce an ziceți că suntem? E vorba despre bătălia de la Călugăreni, a lui Mihai Viteazul?

— Mda, copile, ai înțeles! Suntem în anul 1595! Tu nu știi în ce an suntem? Și ce e ăla serviciu?

Dragă Sergiu, începusem să înțeleg că am ajuns tocmai în toiul evenimentelor despre care citeam. Și totuși, era limpede că nu mă aflu într-un *dreamspace*! Așa că începeam să fiu îngrijorat, să mă întreb cum mă voi mai întoarce ACASĂ!? Dar am lăsat pentru mai târziu aflarea răspunsului, având pe moment așa o plească, să vorbesc cu cineva direct implicat în luptă.

— Știți, eu sunt din alte vremuri, am nimerit aici întâmplător! N-aș vrea să vă supăr, dar ce se întâmplă, ce e cu lupta asta?

² acad. Dexolescu – nu există probe științifice, de arheologie lingvistică, cum că acest cuvânt era folosit de oștenii lui Mihai Viteazul. E clar că băiatul inventează, că nu a călătorit în timp. Oare o fi bolnav?

³ prof. Gramatescu – probabil copilul, după ce se întoarce din trecut, nu mai reține exact cuvintele pe care le-a folosit interlocutorul său. De aceea, amestecă limbajul aceluia cu propriul limbaj. Oricum, pare ciudat că înțelegea limba care se vorbea în alte timpuri. Poate să aibă dreptate și acad. Dexolescu.

— Cred că tu mă iei în râs, copile! Pe scurt, pizmașii² otomani, cu Sinan Pașa în frunte, au venit peste noi cu vreo 20 000 de oșteni, să ne bată! Mihai Vodă a fost mai *hiclean*³, așa că i-am atras într-o capcană, la Călugăreni. Pentru că e acolo o pădure mlăștinoasă. E și un râu, Neajlov, și nu se poate trece decât pe un pod îngust. Așa că degeaba au fost mulți, că nu puteau trece deodată! Pe scurt, nu știu să-ți spun care pe care a fost, noi ne-am retras aici să ne regroupăm. Așa că ai picat ca musca-n lapte (nu cred că se referea la laptele pe care mă OBLIGĂ mama să îl bea dimineața...)!

— Și Sinan ăsta a fugit cu oastea?

— Sinan căzuse în învălmășeală de pe cal prin noroaie⁴, dar pe când să îl ajung, l-au salvat niște *ieniceri*⁴ de-ai lui și a reușit să scape. Îi căutau ienicerii dinții prin smârcuri. Nu știu dacă i-au găsit... Acum ei înaintează spre București. Trebuie să ne reorganizăm și să le ieșim înainte, să-i putem opri, poate la Giurgiu. Așa că n-am timp, copile, de prostiile tale!

Mă gândeam eu că nu avea timp de mine, dar vorba e, cum să scap eu de el și, mai ales, cum să ajung acasă. Aveam o bănuială, trebuia să fie ceva legat de sângele meu, dar Dan ăsta pusese mâna pe mine și mă strângea așa tare de braț de-mi amortise și nu puteam face nicio mișcare.

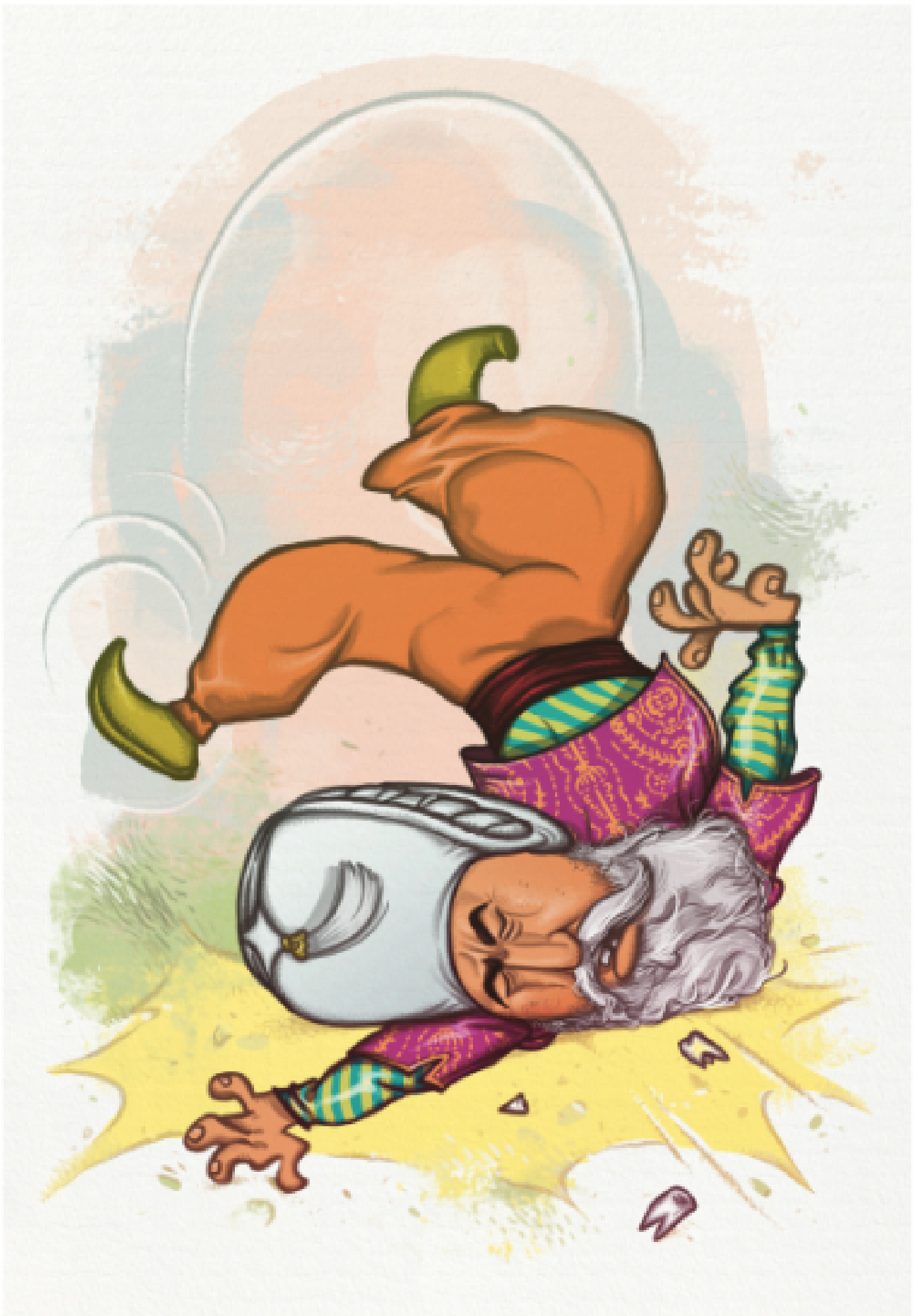
— Hai la Mihai Vodă, să vedem ce facem cu tine, tu nu vezi că nu mai e niciun alt copil pe-aici!? Și a început să mă târască, în ciuda protestului meu din gând (copil e frati-miu, eu am

² acad. Dexolescu – a folosit un cuvânt vechi, găsit probabil pe internet, *pizmaș* (aici cu sensul de dușmănos), pentru a ne face să credem că a vorbit chiar cu un soldat din vremea lui Mihai Viteazul.

³ acad. Dexolescu – aceeași bănuială o am și în legătură cu acest cuvânt, *hiclean* (viclean), care înseamnă isteț, șiret.

⁴ Mr. Literaturman – cum spune și uitatul poet George Coșbuc în poezia *Pașa Hassan: Turcimea-nvrăjbită se rupe deolaltă/Și cade-n mocirlă, un val după val/Iar fulgerul Sinan, izbit de pe cal,/Se-nchină prin baltă*.

⁵ cercet. Istorescu – ienicerii erau soldați de elită din armata turcească.

depășit faza asta!). Dar când am ajuns lângă un cort păzit de doi indivizi cu niște sulii² în mâini și care purtau niște chestii ciudate pe cap s-a auzit un răcnet dinăuntru:

— Daneeeeeee, pe unde umbli? Unde o fi omul ăsta?

L-am văzut că pălește la față, mi-a zis să stau nemișcat la intrare și s-a făcut nevăzut înăuntru. Prilej cu care eu, nemișcat – doar așa-mi zisese să stau –, am început să îmi cercetez degetul. Rana era doar cât un vârf de ac, dar tot se mai scurgea din ea câte un firisor de sânge și rămăsesem mânjit și cu cerneala bunicului. Mă uit în jur, văd alături o băltoacă și mă aplec să-mi spăl degetul, tot gândindu-mă cum voi scăpa din încurcătură. Dar pe când mi se duce cerneala de pe deget și sângerarea se oprește o clipă, ce să vezi... buffffff m-am trezit pe canapeaua prăfuită și cu fraieru' de frate-miu smiorcăindu-se pe lângă scară.

Asta a fost azi, dragă Sergiu, dar mâine am de gând să explorez din nou, așa că așteaptă-te la niște noutăți grozave, bineînțeles!

P.S.

Mâine am de gând să le scot din cap fițoaselor toate fițele, sau măcar O PARTE din ele!

² prof. Gramatescu – pluralul substantivului suliiță este *suliițe*, nu *suliiți*! Nici nu mai vreau să comentez...

